

А Тарасъ какво станѣ? А Тарасъ се расхождаше по сичка Полша съ своятъ полкъ, изгори осемнаесѣ паланки, до чтиресѣ черквѣ полски и доходи до само Краковъ. Много шляхта испоби, разграби най-богатитѣ и най-добри чифлици; распечатахъ и разлѣхъ по земѣта казацитъ стогодишни медове и вина, които се невредимо вардѣхъ въ господарски земици; изсѣкохъ и попалихъ скѣпи сукна, дрѣхи и сѣдове, колкото намѣрихъ въ земницитѣ. „Ништо не жалѣйте!“ повтаряше Тарасъ. Не пожалѣхъ казацитъ чернооки госпожици, блѣо-грѣди, свѣтлолики дѣвойки; тѣ не можѣхъ и въ самитѣ олтарѣ да се спасѣтъ: Тарасъ ги палѣше заедно съ олтаретѣ. Много бѣли рѣцѣ се дигахъ изъ пламникътъ къмъ небото, много жаловити викове и плачове, черната земя да се растреперя и полска трева отъ жалба да по-втѣне. Но казацитъ ништо не слушахъ, а палѣзвахъ на копия дѣцата имъ и хвъргахъ ги въ пламникътъ при тѣхъ. „Това ви е, проклетѣ яси, поменѣ слѣдъ Остапа!“ повтаряше Тарасъ. И такъвъ поменъ Остапу правѣше той въ сѣко село додѣ полското правителство видѣ, че тарасовитѣ работи не сѣ простѣ хайдутлукъ, и даде заповѣдъ на тоя самий Потоцки да улови Тараса безъ друго съ петъ полка.

Шестъ деня бѣгахъ казацитъ отъ потеря по малки пѣтечки; конѣтъ едва ги носѣхъ на себе си. Но Потоцки тоя пѣтъ се показва достоенъ за дадената му заповѣдъ: неуморно ги гони и настигна ги на днѣстровскиятъ брѣгъ, дѣто бѣ се задрѣлъ Булба да си почива въ една оставена развалена крѣпостъ.

Надъ самиятъ брѣгъ на рѣка Днѣстръ се видѣше тя съ разсипанъ ровъ и развалени стѣни. На врѣхъ сипеятъ се видѣше камѣнякъ и потрошени керпиче, като че въ една минута ште се открьти и сгромоляса на доле. Тука го обиколи отъ двѣ страни коронни гетманъ Потоцки. Четери деня се бихъ и борихъ казацитъ съ керпиче и камѣне. Но исхарчи имъ се и захерето и силитѣ, Тарасъ се паѣ да се пробие презъ редовѣтъ имъ.

И казацитъ бѣхъ се веке пробиле и можѣхъ оште веднѣжъ да имъ послугуватъ вѣрно брѣзи конѣ, но отведнѣжъ на срѣдъ пѣтѣтъ, се задрѣ Тарасъ и извика: „Стой! паднѣ ми лулата съ тютюнътъ; не давамъ и лулата на проклетитѣ яси!“ И наведесе старий войвода да днри въ тревѣта лулата съ тютюнътъ, нераздѣлна посестрима по морята и сушитѣ, на пѣтъ, и дома. А въ това време го нагони една